

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ФІНАНСІВ ТА ОБЛІКУ

Кафедра обліку і оподаткування

**МІЖДИСЦИПЛІНАРНА
КУРСОВА РОБОТА**

на тему:

**«Облік і аудит розрахунків з місцевих податків та
платежів»**

Студентки 5 курсу групи ОПДм-11
галузі знань 07 «Управління та
адміністрування»
спеціальності 071 «Облік і оподаткування»
Гречківської А. О.

Керівник: к.е.н., доц. Назарова І. Я.

Національна шкала _____

Кількість балів: _____ оцінка: ECTS _____

Члени комісії _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

Тернопіль, 2020

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
1. Економічна сутність місцевих податків і платежів та їх структуризація.....	6
2. Облік і аудит податку на майно.....	9
3. Облік і аудит збору за місця для паркування транспортних засобів.....	20
4. Облік і аудит єдиного податку.....	24
5. Облік і аудит туристичного збору.....	32
ВИСНОВКИ.....	39
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	41

ВСТУП

У наш час виконання законодавчо закріпленого права різних адміністративно територіальних утворень на економічну самостійність неможлива без власних бюджетів цих утворень, права на його складання, затвердження та виконання. Тобто, кожен орган обласних, районних, місцевих, сільських чи селищних рад, а також рад територіальних громад має володіти своїми фінансовими джерелами, щоб забезпечити організацію управління всіма сферами діяльності на власні території. Але, відповідно, кожен орган повинен володіти самостійністю в управлінні податками і платежами, що надходять до відповідного бюджету.

Саме тому місцеві бюджети, як основна фінансова база органів місцевого самоврядування, займають особливе місце в бюджетній системі країни. Вагома роль приділяється місцевим бюджетам і соціально-економічному розвитку території, тому що саме з місцевих бюджетів здійснюється фінансування різних закладів охорони здоров'я (які стали особливо важливими у 2020 році), освіти, культури, засобів масової інформації, здійснюється фінансування на соціальний захист населення і т.п.

Система місцевих бюджетів існує у всіх країнах світу але їх створення, розвиток та функціонування залежить від багатьох національних, економічних, політичних та навіть культурних факторів.

Усього в Україні налічують понад 10 тисяч місцевих бюджетів і саме доходи цих бюджетів, їхнього стабільного надходження, та правильного і ефективного використання залежить рівень життя населення, його суспільних благ, рівня державних та інших послуг та інше.

Дохідна база місцевих бюджетів відіграє важливу роль у бюджетній системі цілої країни:

- доходи місцевих бюджетів є важливим інструментом фінансового регулювання, за допомогою яких виконується фіскальна функція бюджету, та перерозподіляється частина ВВП;

- дохідна база даних бюджетів найшвидше реагує на зміни , що відбуваються в економічному житті певної території
- стабільна дохідна база бюджетів впливає на розвиток територій.
- за допомогою місцевих бюджетів фінансується більшість соціальних витрат. За допомогою цих бюджетів втілюють більшість загальнодержавних програм, які пов'язані з розвитком регіону, фінансуються різноманітні цільові програми.
- дохідна база місцевих бюджетів має регулюючі, закріплені та власні дохідні джерела формування. Також місцеві органи влади мають право самі визначати напрями використання власних коштів.
- стан дохідної частини даних бюджетів є основним інструментом у реалізації політики органів місцевого самоврядування. Так як місцева влада сама має можливість визначати напрями використання власних бюджетних коштів , то з'являється можливість самостійно визначити пріоритети в розвитку певної територіальної одиниці.

Актуальність проблеми створення та використання місцевих бюджетів і зумовила вибір теми дослідження. Сучасний економічний розвиток України та її регіони значною мірою визначаються станом податкової політики. Податкові реформи, які впроваджуються в останні роки, повністю відображали значення та вплив податків на розвиток соціально-економічних процесів в Україні.

Метою курсової роботи є: є обґрунтування теоретичних та дослідження методологічних положень, а також розробка практичних рекомендацій щодо вдосконалення обліку та аудиту розрахунків з бюджетом щодо податків та обов'язкових платежів. А також, закріплення, поглиблення і узагальнення знань, одержаних під час вивчення фахових дисциплін та їх застосування, аналіз існуючих видів місцевих бюджетів, облік і аудит їх розрахунків та економічна сутність даних податків.

Аналізуючи мету, можна виділити такі завдання:

- систематизувати, закріпити та розширити теоретичні і практичні знання з фахових дисциплін;
- розкрити сутність та значення місцевих податків та платежів як об'єкту облікового процесу та основи надходження доходів до місцевих бюджетів;
- визначити основні принципи та класифікацію місцевих податків та платежів;
- розглянути методику аудиту розрахунків з бюджетом.

Податки є формою фінансових відносин між державою і членами суспільства з метою створення загальнодержавного централізованого фонду грошових ресурсів, необхідних для здійснення державою її функцій.

1. Економічна сутність місцевих податків і платежів та їх структуризація.

В Україні, згідно із Податковим кодексом України, встановлені загальнодержавні та місцеві податки та збори.

До місцевих належать податки та збори, що встановлені відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, визначених ПКУ, рішеннями сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, які створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, у межах їх повноважень і є обов'язковими до сплати на території відповідних територіальних громад.

Місцеві податки та збори — це податки та збори, які встановлюються органами місцевого самоврядування відповідно до законодавства. Вони є обов'язковими до сплати в межах адміністративно територіальних одиниць та зараховуються до їхніх бюджетів. Рішення про їх запровадження приймають місцеві органи влади на сесіях та відповідно законодавства, яким встановлено перелік та граничні розміри цих зборів та податків.

Відповідно згідно ПКУ, *податок* – обов'язковий, безумовний платіж до відповідного бюджету, що справляється з платників податку відповідно до цього Кодексу. А *збір* (плата, внесок) – це обов'язковий платіж до відповідного бюджету, що справляється з платників зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій. [17]

Зарахування місцевих податків та зборів до відповідних місцевих бюджетів здійснюється відповідно до Бюджетного кодексу України.

При прийманні рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів обов'язково визначаються об'єкт оподаткування, платник податків і зборів, розміри ставок, податкові періоди та інші елементи, визначені статтею 7 ПКУ з дотриманням різних критерій.

Органи місцевого самоврядування мають право коригувати ставки податків у межах ставки, визначеної законом, надавати додаткові пільги окремим платникам, а також змінювати строки сплати даних податків та зборів.

Рішення про встановлення місцевих податків та зборів офіційно оприлюднюються відповідними місцевими органами, до 25 липня року, що передуює бюджетному періоду.

В порівнянні з загальнодержавними аналогами, місцеві податки і збори поступають тільки до місцевих бюджетів, вони є незначні за обсягом надходжень, а їхня ставка може бути періодичною або одноразовою, вони можуть мати цільове призначення. Місцеві податки і збори є певною специфічною формою суспільно-економічних відносин на місцевих рівнях.

Місцеві податки та збори є одним із найвагоміших інститутів у системі місцевих фінансів [14,с.45]. Зокрема, під поняттям «інституту» даних податків і зборів розуміється законодавчо закріплена група правових норм, що регламентують порядок впровадження податкових платежів, механізм їхнього справляння, і зарахування до місцевих бюджетів для виконання повноважень у межах компетенції саме цих органів місцевого самоврядування [25].

В Україні до прийняття Податкового кодексу система справляння місцевих податків та зборів визначалась ЗУ «Про систему оподаткування в Україні» та Декретом КМУ «Про місцеві податки та збори». На той час (з 1993 р.) в Україні було встановлено аж 16 видів місцевих податків і зборів (2 місцевих податки і 14 зборів).

У 2010р., із введенням в дію Податкового кодексу, розпочався новий етап розвитку місцевого оподаткування, а точніше – скасовано 12 неефективних з економічної і фіскальної точки зору місцеві податки та збори. У новому переліку були присутні 2 податки (податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки та єдиний податок) та три збори (туристичний збір, збір за місця для паркування транспортних засобів; збір за провадження

деяких видів підприємницької діяльності). Та в 2015 році скоротили до 2 податки (податок на майно(який складається із плати за землю, податку на нерухоме майно, відмінного від земельної ділянки та транспортного податку) та єдиний податок) та 2 збори (збір за місця для паркування транспортних засобів; туристичний збір).

Наявність місцевих бюджетів закріплює економічну незалежність органів місцевого самоврядування, активізує господарську діяльність, дозволяє розвивати інфраструктуру, розширювати економічний потенціал регіону, виявляти та використовувати резерви фінансових ресурсів. Це дозволяє місцевим органам влади краще задовольняти потреби та інтереси громад та сприяти економічному та соціальному розвитку території.

Без сумнівів, що місцеві податки та збори є регулятором перерозподілу ВВП у країні, вони впливають на економічні і соціальні процеси в регіонах, та на рівень фінансового забезпечення місцевого самоврядування. Важливий критерій оцінювання фіскального аспекту місцевих податків і зборів є її тенденція (відношення суми зібраних податків до зміни ВВП). Показник питомої ваги місцевих податків і зборів у доходах місцевих бюджетів характеризують їх фінансову незалежність та автономію місцевого самоврядування.

2. Облік і аудит податку на майно

Податок на майно (англ. wealth tax) — прямий податок, що встановлюється на майно організацій або приватних осіб. Згідно статті 265 ПКУ *податок на майно складається з:*

- Податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки;
- Транспортного податку;
- Плати за землю [17].

Отож, розберемо кожну складову майнового податку.

Найперше зупинимось на податку на **нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки**. Платниками даного податку є фізичні або юридичні особи, також нерезиденти, які є власниками об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості (ст. 266 ПКУ).

Об'єктом оподаткування даного податку, відповідно, є об'єкт житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі і її часток. При тому що об'єктів житлової та нежитлової нерухомості, що з'явилися в підприємства, податок сплачується починаючи з місяця, в якому виникло право власності на такий об'єкт.

База оподаткування – загальна площа об'єкта житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі і її часток.

Згідно ПКУ, зі слати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки передбачені пільги, які проявляються у вигляді зменшення бази оподаткування об'єкта/тів житлової нерухомості, в т.ч. їх часток:

- а) для квартир незалежно від їх кількості – на 60 кв. метрів;
- б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості – на 120 кв. метрів;
- в) для різних типів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку

квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), – на 180 кв. метрів.

Таке зменшення надається 1 раз за кожний базовий податковий (звітний) період.

Ставки податку на житлову та/або нежитлову нерухомість, що перебувають у власності фізичних та юридичних осіб, встановлюються рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, створених відповідно до закону.

Базовий податковий період податку становить календарний рік.

Сума податку з об'єктів нежитлової нерухомості, що належить фізичним особам, розраховується контролюючим органом за місцем реєстрації власника такого нерухомого майна виходячи із загальної площі кожного з нежитлових об'єктів нерухомості та відповідної ставки податку. Після чого платнику доставляють податкове повідомлення-рішення про сплату даного податку.

Юридичні особи самостійно обчислюють суму податку станом на 1 січня звітного року і не пізніше 20 лютого того ж року подають декларацію до контролюючого органу за місцезнаходженням об'єктів оподаткування декларацію.

Податкове зобов'язання за звітний рік з податку сплачується:

а) фізичними особами - протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення;

б) юридичними особами - авансовими внесками щокварталу до 30 числа місяця, що настає за звітним кварталом, які відображаються в річній податковій декларації.

Розглядаючи податок з бухгалтерської точки зору, насамперед після придбання об'єкта податок його слід задекларувати. Для цього треба подати декларацію з податку на нерухомість протягом 30 кал. днів з дня виникнення

ПКУ, рішеннями сільських, селищних і міських рад у межах їх повноважень та справляється з платників податку відповідно до Податкового кодексу України.

У 2020 році оподаткуванню підлягають легкові автомобілі з 2015 року випуску (включно), середня ринкова вартість яких перевищує 1 771 125 грн.

Список автомобілів, що підлягають оподаткуванню транспортним податком у 2020 році, розміщений на офіційному веб-сайті Міністерства економічного розвитку, торгівлі та сільського господарства України за посиланням: <http://www.me.gov.ua/Vehicles/CalculatePrice?lang=uk-UA>.

В даному переліку присутні такі дані: марка, модель, рік випуску, об'єм циліндрів двигуна, тип пального.

Платниками даного податку є фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти, які мають власні легкові автомобілі, зареєстровані в Україні відповідно до чинного законодавства, які підлягають оподаткуванню [17].

Об'єктом оподаткування є легкові автомобілі, рік випуску яких не перевищив п'яти років (включно) і середня ринкова вартість яких перевищує 375 разів мінімальної заробітної плати, встановленої законодавством на 1 січня податкового (звітного) року. Мінімальна заробітна плата на 1 січня 2020р. – 4 723 грн [16].

Середня ринкова вартість визначається Міністерством розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України за методикою, затвердженою Кабінетом Міністрів України, станом на 1 січня звітного податкового року.

Механізм визначення середньої ринкової вартості легкових автомобілів встановлений постановою КМУ від 18.02.2016р. № 66 «Про затвердження Методики визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів та внесення змін у додатки 1 і 2 до Порядку визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів, мотоциклів, мопедів» [21].

База оподаткування – Легковий автомобіль, що є об'єктом оподаткування відповідно до пп. 267.2.1 п. 267.2 ст. 267 ПКУ.

Ставка податку встановлюється в розрахунку на календарний рік у розмірі 25 000 грн за кожен легковий автомобіль, що є об'єктом оподаткування відповідно до пп. 267.2.1 п. 267.2 ст. 267 ПКУ.

Розрахунок суми податку з об'єктів оподаткування фізичних осіб здійснюється контролюючим органом за місцем реєстрації платника податку. Податок сплачується за місцем реєстрації об'єктів оподаткування та нараховується до відповідного бюджету відповідно до положень Бюджетного Кодексу України.

Якщо вік оподатковуваного автомобіля посеред року досягне 5 років, то податок слід заплатити лише за період з 1 січня цього року до початку місяця, що настає за місяцем, у якому вік такого автомобіля досяг (досягне) 5 років.

Базовим (звітним) податковим періодом для транспортного податку є календарний рік. До цього, в загальному випадку, юридичні особи самостійно обчислюють суму податку на стадії 1 січня звітного року і до 20 лютого цього року щокварталу подають декларацію про стягнення річної суми рівними частинами.

Якщо в майбутньому (протягом року) відбудуться якісь зміни (придбано нову машину, продано стару машину, знищено в результаті аварії тощо), у звітності потрібно буде врахувати такі зміни, подавши уточнюючу декларацію.

Терміни сплати податку для фізичних осіб – протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення. Податкові повідомлення-рішення про сплату суми податку та відповідні платіжні реквізити надсилаються платнику податків контролюючим органом за місцем його реєстрації.

Якщо платник податків не сплатить узгоджену суму грошового зобов'язання у строки, визначені ПКУ, такий платник податку притягається до відповідальності у формі штрафу у таких розмірах:

- при затримці до 30 кал. днів включно, наступних за останнім днем строку сплати суми грошового зобов'язання, — у розмірі 10 % погашеної суми податкового боргу;

- при затримці більше 30 кал. днів, наступних за останнім днем строку сплати суми грошового зобов'язання, — у розмірі 20 % погашеної суми податкового боргу.

Водночас передбачено, що починаючи з першого робочого дня, наступного за останнім днем граничного строку сплати податкового зобов'язання (в тому числі за період адміністративного та/або судового оскарження), розпочинається нарахування пені (пп.129.1.2 п. 129.1 ст. 129 ПКУ)

Нарахування транспортного податку в бухгалтерському обліку відображається записом:

Дт 91,92 Кт 641

Ще одним з підвидів податку на майно є **плата за землю**. Це податок, що справляється з юридичних і фізичних осіб за використання земельних ділянок. Плата за землю входить до складу податку на майно (включає земельний податок та орендну плату).

Платниками податку є: власники земельних ділянок, земельних часток (паїв); землекористувачі.

Об'єктом є земельні частки (паї), які перебувають у власності та земельні ділянки, які перебувають у власності або користуванні.

Базою нарахування податку є : нормативна грошова оцінка землі з урахуванням коефіцієнта індексації, а також площа ділянок, нормативну грошову оцінку яких не проведено.

До 25 грудня року, що передує звітному, органи місцевого самоврядування подають до відповідного контролюючого органу за місцем знаходження житлової та/або нежитлової нерухомості інформацію про ставки та пільги, що надаються юридичним та/або фізичним особам для

оплати податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, за формою, затвердженою Кабінетом Міністрів.

Відповідно до ст. 13 Закону «Про оцінку земель» встановлено обов'язкове проведення нормативної грошової оцінки земель. При цьому нормативна-грошова оцінка земельних ділянок проводиться [23]:

- розташованих у межах населених пунктів незалежно від їх цільового призначення — не рідше ніж 1 раз на 5-7 р.;
- розташованих за межами населених пунктів земельних ділянок сільгосппризначення — не рідше ніж 1 раз на 5-7 років, а несільськогосподарського призначення — не рідше ніж 1 раз на 7-10 років.

Нормативна грошова оцінка земельних ділянок проводиться юридичними особами, які є розробниками документації із землеустрою відповідно до Закону «Про землеустрій».

Ставка податку для земельних ділянок, нормативна грошова оцінка яких проведена, встановлюється не більше 3% від їх нормативної грошової оцінки, для земель загального користування - не більше 1% від їх нормативної грошової оцінки, а для сільськогосподарських угідь - не менше 0,3% і не більше 1% їх нормативної грошової оцінки, а для лісових земель - не більше 0,1 відсотка їх нормативної грошової оцінки.

Ставка податку для земельних ділянок, розташованих за межами населених пунктів, встановлюється у розмірі не більше 5% від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по АРК або по області, а для сільськогосподарських угідь - не менше 0,3% і не більше 5% від нормативної грошової оцінки одиниці ріллі по АРК або по області, а для лісових земель - не більше 0,1 % нормативної грошової оцінки ріллі.

Крім того, нормативна грошова оцінка земель підлягає індексації. Коефіцієнт індексації грошової оцінки земель, на який індексується оцінка сільськогосподарських угідь, земель населених пунктів та інших земель несільськогосподарського призначення, розраховується відповідно до п.

289.2 ПКУ, станом на 1 січня поточного року. Цей коефіцієнт застосовується кумулятивно залежно від дати проведення нормативної грошової оцінки земель.

Від сплати податку звільняються:

1) фізичні особи:

- інваліди першої і другої групи;
- фізичні особи, які виховують трьох і більше дітей віком до 18 років;
- ветерани війни та особи, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»
- фізичні особи, визнані законом особами, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи

2) юридичні особи:

- санаторно-курортні та оздоровчі заклади громадських організацій інвалідів, реабілітаційні установи громадських організацій інвалідів;
- громадські організації інвалідів України, підприємства та організації, які засновані громадськими організаціями та спілками інвалідів і є їх повною власністю, де протягом попереднього календарного місяця кількість інвалідів становить не менш як 50% середньооблікової чисельності працівників облікового складу за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить протягом звітного періоду не менш як 25 відсотків суми загальних витрат на оплату праці;
- бази олімпійської та паралімпійської підготовки;
- дошкільні та загальноосвітні навчальні заклади незалежно від форми власності і джерел фінансування, заклади культури, науки (крім дендрологічних парків), освіти, охорони здоров'я, соціального захисту, фізичної культури та спорту, які повністю утримуються за рахунок коштів державного або місцевих бюджетів;
- державні та комунальні дитячі санаторно-курортні заклади та заклади оздоровлення і відпочинку, а також дитячі санаторно-курортні та оздоровчі заклади України, які знаходяться на балансі

підприємств, установ та організацій, які внесені контролюючим органом до Реєстру неприбуткових установ та організацій;

Платники плати за землю (крім фізичних осіб) самостійно обчислюють розмір плати за землю щороку. Станом на 1 січня і не пізніше 20 лютого поточного року вони подають до відповідного контролюючого органу за місцем знаходження земельної ділянки податкову декларацію на поточний рік за формою, встановленою в порядку, передбаченому статтею 46 цього Кодексу, з розбивкою річної суми податку частинками за місяцями. Подання даної декларації звільняє від обов'язку подавати щомісячні декларації.

У разі переходу права власності на землю від одного власника до іншого протягом календарного року контролюючий орган надсилає податкове повідомлення-рішення новому власнику після отримання інформації про перехід права власності.

Якщо такий перехід відбувається після 1 липня поточного року, контролюючий орган надсилає (вручає) попередньому власнику нове податкове повідомлення-рішення. Попереднє податкове повідомлення-рішення вважається скасованим (відкликаним).

Звітним податковим періодом для плати за землю є календарний рік. Базовий податковий (звітний) рік починається 1 січня і закінчується 31 грудня того ж року.

Власники земельних ділянок та землекористувачі платять плату за землю з дати виникнення права власності або права користування землею [17].

У разі припинення права власності або користування земельною ділянкою плата за землю сплачується за фактичний період володіння або користування земельною ділянкою у поточному році.

Облік фізичних осіб – платників податку і нарахування сум проводять контролюючі органи за місцем знаходження земельної ділянки щороку до 1 травня. Податкові зобов'язання для плати за землю, зазначені у податковій декларації за поточний рік, сплачуються рівними частинами власниками та

землекористувачами ділянок за місцезнаходження земельних ділянок за податковий період, який дорівнює календарному місяцю.

Податок для фізичних осіб сплачується протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення.

При передачі права власності на будівлю, споруду (їх частину) податок на земельні ділянки, на яких розташовані такі будівлі, споруди (їх частини), з урахуванням прилеглої території, сплачується на загальних підставах з дати державної реєстрації права власності на таку землю.

У разі оренди земельних ділянок (у межах населених пунктів), податок за площу, що надається в оренду, обчислюється з дати укладення договору оренди земельної ділянки або з дати укладення договору оренди будівлі (їх частини).

Якщо контролюючий орган своєчасно не надіслав (не вручив) податкове повідомлення-рішення, фізичні особи звільняються від відповідальності, передбаченої ПКУ, за несвоєчасну сплату податкового зобов'язання.

Облік розрахунків з бюджетом за плату за землю ведеться відповідно до Закону України "Про плату за землю" від 03.07.1992 р. із змінами та доповненнями. Цей Закон визначає цей податок, а саме: плата за землю є відповідним податком, який платники платять за використання державних земельних ресурсів. Сума податку не залежить від результатів діяльності підприємств.

Земельний податок сплачують рівними частинами власники земель - виробники сільськогосподарської продукції та громадяни - до 15 серпня та 15 листопада та всі інші платники щокварталу до 15 числа місяця, наступного за звітним кварталом.

При нарахуванні земельного податку в бухгалтерському обліку складаються такі проведення:

Дт 91,92,93,94 Кт 641 "Оплата землі";

При перерахунку даного податку:

Дт 641 Кт 31.

Зарахування переplat за певні податки до сплати земельного податку.

Дт 641

Кт 641

Синтетичний облік земельного податку ведеться у журналі-ордері №8 при журнало-ордерній формі, у журналі №3 - у журнальній формі, або у відповідній машинограмі.

З фіскальної точки зору, основними перевагами майнового оподаткування є забезпечення стабільних надходжень бюджетів до органів місцевого самоврядування для виконання ними своїх функцій. Що стосується соціального ефекту, податки на майно є формою розподілу та перерозподілу національного доходу і використовуються як додаткове джерело збалансування бюджету без збільшення навантаження на малозабезпечених верств населення.

3. Облік і аудит збору за місця для паркування транспортних засобів

Платниками збору за місця для паркування транспортних засобів є: Юридичні особи, їх філії (відділення, представництва), фізичні особи — підприємці, які згідно з рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, організовують та провадять діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів на майданчиках для платного паркування та спеціально відведених автостоянках.

Об'єкт оподаткування даного збору – це земельна ділянка, яка за рішенням сільської, селищної, міської ради чи ради об'єднаних територіальних громад створена відповідно до закону та перспективним планом формування територій громади є спеціально призначена стоянка для забезпечення паркування транспортних засобів на дорогах загального користування, тротуарах чи інших місцях, а також комунальні гаражі, стоянки, стоянки (будівлі, споруди, їх частини), які будуються за рахунок місцевих бюджету, за винятком площі земельної ділянки, виділеної для безкоштовного паркування транспортних засобів.

Щодо бази оподаткування збору за місця для паркування транспортних засобів, то базою є площа земельної ділянки, відведеної під паркування, а також площа комунальних гаражів, стоянок, паркінгів (будівель, споруд, їх частин), які будуються за кошти місцевого бюджету.

Ставки податку встановлюються за кожен день провадження діяльності з обслуговування паркування транспортних засобів у гривнях за 1 кв. метр землі, виділеної для організації та проведення такої діяльності, у розмірі 0,075% від мінімальної заробітної плати, встановленої законодавством на 1 січня податкового (звітного) року - у 2020 році - 3,54 грн (0,075% * 4723 грн).

Ставка збору та порядок їх сплати до бюджету встановлюються відповідною сільською, селищною, міською радою або радою об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад.

Сума збору, обчислена відповідно до податкової декларації за звітний (податковий) квартал, сплачується щоквартально, у визначений для квартального звітного (податкового) періоду строк, за місцезнаходженням об'єкта оподаткування.

Платник збору, який не є юридичною особою, що провадить діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів на земельній ділянці не за місцем реєстрації такого платника збору, зобов'язаний зареєструвати такий підрозділ як платника збору у контролюючому органі за місцезнаходженням земельної ділянки.

Базовим звітним податковим періодом даного збору є календарний квартал, за результатами якого платники збору, у зазначені строки подають до державної податкової служби відповідну податкову декларацію.

Відповідно до ст. 28-1 Закону №2807 і п. 30 Правил №1342, тарифи на послуги з користування майданчиками для платного паркування транспортних засобів встановлюються органами місцевого самоврядування згідно з порядком формування цих тарифів, затвердженим Кабінетом Міністрів України. Таким чином, підприємство не може самостійно встановити будь-яку ціну за паркування автомобіля на своєму майданчику — тарифи на такі послуги регулюються місцевою владою.

Типові проводки до обліку та оподаткування збору за місяця для паркування транспортних засобів:

1. Отримані і встановлені автоматичні термінали
Дт 152 Кт 631
2. Оплачено автоматичні термінали
Дт 631 Кт 311
3. Введено в експлуатацію автоматичні термінали
Дт 104 Кт 152
4. Надано послуги з паркування за I квартал.
Дт 361 Кт 703
5. Суму визнаного доходу зменшено на суму ПЗ з ПДВ
Дт 703 Кт 641/ПДВ
6. Нараховано суму збору за місця для паркування
Дт 92 Кт 641/збір
7. Витрати і доходи списано на фінансовий результат підприємства
Дт 791 Кт 92
Дт 703 Кт 791

Сума збору перераховується до місцевого бюджету уповноваженою особою — оператором. Отже, хоча фактично сплачують такий збір особи, які паркують автотранспорт, відповідальність за перерахування до бюджету зібраної з них суми покладається на особу, яка надає послуги з паркування. А отже, саме така уповноважена особа і є платником цього збору у розумінні Закону № 2181, яка несе відповідальність за повноту його нарахування та сплати і до обов'язків якої також входить надання відповідної податкової звітності.

Так, уповноважені особи (підприємства-оператори) мають подавати до податкових органів Податковий розрахунок збору на паркування автотранспорту за формою, затвердженою наказом ДПАУ від 24.12.2003 р. № 629. У такому Податковому розрахунку заповнюється тільки один рядок 01, в якому проставляється сума утриманого уповноваженою особою збору за паркування. Рядки 02 — 05 Податкового розрахунку не заповнюються і

прокреслюються (заповнюватимуться вони тільки у разі виправлення помилок попередніх періодів).

Строки перерахування збору до місцевого бюджету та порядок надання податкового розрахунку встановлюються органами місцевого самоврядування. Проте якщо в рішеннях місцевої влади такі строки не застережено, то працюють загальні норми Закону № 2181, тобто Податковий розрахунок подається і сума збору перераховується до бюджету в строки, установлені для місячного податкового періоду. Це означає, що подати Податковий розрахунок потрібно протягом 20 календарних днів, наступних за останнім календарним днем звітного (податкового) місяця, а перерахувати суму збору до місцевого бюджету — протягом 10 календарних днів, наступних за останнім днем граничного строку подання звітності.

4. Облік і аудит єдиного податку

Єдиний податок (ЄП) — податок, який сплачують суб'єкти господарської діяльності на спрощеній системі оподаткування, основний підприємницький податок.

Спрощена система оподаткування обліку та звітності – це особливий механізм справляння податків і зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків та сплату єдиного податку з одним веденням спрощеного обліку та звітності.

Платниками Єдиного податку можуть бути як фізичні, так і юридичні особи, за умови дотримання встановлених податковим законодавством вимог.

Згідно законодавства (п. 291.4 ПКУ), виділено 4 групи платників Єдиного податку:

1) *I група* оподаткування:

- виключно фізичні особи підприємці;
- здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торгівельних місць на ринках та/або діяльність з надання побутових послуг населенню;
- обсяг доходу менше рівне 1 000 000 грн на рік;
- не використовують працю найманих працівників.

2) *II група* оподаткування:

- фізичні особи підприємці;
- здійснюють господарську діяльність з надання послуг, виробництва та/або продажу товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства;
- обсяг доходу не перевищує 5 000 000 на рік;
- кількість найманих працівників не перевищує 10.

3) *III група* оподаткування:

- фізичні особи підприємці або юридичні особи;
- обсяг доходу не перевищує 7 000 000 грн на рік;
- кількість найманих працівників не обмежена.

4) *IV група* оподаткування:

- Виключно сільськогосподарські виробники;
- Частина с/г-виробництва яких за попередній рік не менше 75%.

Ставки єдиного податку:

- Для I групи – до 10% розміру прожиткового мінімуму;
- Для II група – до 20% розміру мінімальної заробітної плати;
- Для III групи – 3% від доходу (3% у разі сплати ПДВ) або 5 % від доходу;
- Для IV групи – з 1 га у відсотках до бази оподаткування:
 - А) 0,95% для ріллі, сіножатих та пасовищ;
 - Б) 0,57% для ріллі, сіножатих та пасовищ, розташованих у гірських зонах та на Поліських територіях ;
 - В) 0,57% для багаторічних насаджень;
 - Г) 0,19% для багаторічних насаджень , які розташовані у гірських зонах та на Поліських територіях ;
 - Д) 2,43% для земель водного фонду;
 - Е) 6,33% для сільськогосподарських угідь, що перебувають в умовах закритого ґрунту (тобто, теплиці).

Фіксовані ставки єдиного податку встановлюються сільськими, селищними та міськими радами, для фізичних осіб – підприємців, які знаходяться на 1 і 2 групі оподаткування.

Платники Єдиного податку звільняються від обов'язку нарахування та сплати наступних платежів:

- 1) від податку на прибуток (для юридичних осіб);
- 2) від податку на доходи фізичних осіб (у частині доходів, отриманих як платник єдиного податку);
- 3) від податку на додану вартість (крім платників III групи, які обирають ставку 3%);
- 4) земельного податку (крім земельного податку із земель, які не використовуються для ведення підприємницької діяльності);
- 5) рентна плата за спеціальне використання води платником єдиного податку 4 групи.

Не можуть бути платниками єдиного податку 1-3 груп: обмін іноземних валют [9]; діяльність з організації проведення азартних ігор, лотерей і тд; виробництво експорт імпорт продаж підакцизних товарів; видобуток, виробництво та реалізація дорогоцінних металів та каміння; видобуток та реалізація корисних копалин; діяльність у сфері фінансового посередництва (наприклад страхування діяльність); діяльність з продажу предметів мистецтва та антикваріату; страхові брокери, банки, кредитні спілки, ломбарди, лізингові компанії, інвестиційні фонди та інші фінансові установи; фізичні та юридичні особи нерезиденти; інші особи передбачені Податковим кодексом України.

Доходом платника єдиного податку є:

1. для фізичних осіб-підприємців – дохід отриманий протягом звітного періоду в грошовій, матеріальній або нематеріальній формі. При цьому, до доходу не включаються отримані такою фізичною особою пасивні доходи (роялті, відсотки, дивіденди, страхові виплати, доходи від продажу рухомого та нерухомого майна);

2. для юридичних осіб – будь-який дохід, отриманий протягом звітного періоду у грошовій, матеріальній та нематеріальній формі , включаючи дохід відокремлених підрозділів.

До суми доходу платника (і фізичної і юридичної особи) включається вартість безоплатно отриманих товарів робіт та послуг.

До складу доходу не включається:

- суми ПДВ;
- суми коштів, отриманих за внутрішніми розрахунками між структурними підрозділами платника єдиного податку;
- суми фінансової допомоги, наданої на поворотній основі та суми кредитів;
- сума коштів або вартість майна, внесені засновниками або учасниками до статутного капіталу;
- суми надмірно сплачених податків;
- дивіденди, отримані платником єдиного податку юридичною особою від інших платників;
- інші доходи , згідно ПКУ.

Дані про дохід переносяться в книгу обліку доходів вручну чи автоматично [15].

Строки подання звітності та сплати єдиного податку:

I та II група: звітний період – календарний рік; термін подання декларації – 60 календарних днів; сплата податку проводиться шляхом здійснення авансового внеску не пізніше 20 числа поточного місяця.

III група: звітний період – календарний квартал; термін подання декларації – 40 календарних днів; термін сплати – протягом 10 календарних днів після завершення граничного строку подання декларації.

VI група: звітний період – календарний рік; податок сплачується щоквартально у таких розмірах:

1 квартал – 10%;

2 квартал – 10%;

3 квартал – 50%;

4 квартал – 30%;

Для вибору або переходу на спрощену систему суб'єкт господарювання повинен подати заявку не пізніше ніж за 15 календарних днів до початку наступного кварталу одним із наступних способів:

1) особисто або особою, уповноваженою на це;

2) поштою з повідомленням про вручення та описом вкладення;

3) засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням умови реєстрації електронних підписів підзвітних осіб;

4) державному реєстратору як додаток до заяви про державну реєстрацію. Електронна копія заяви, виготовлена шляхом сканування, передається державним реєстратором до контролюючого органу одночасно з інформацією із заяви про державну реєстрацію на державну реєстрацію юридичної особи або фізичної особи - підприємця.

Зареєстровані фізичні особи - підприємці, які до закінчення місяці, в якому відбулася держреєстрація, подали заявку на спрощену систему та ставку єдиного податку для першої чи другої групи, вважаються платниками єдиного податку з першого числа місяця, наступного за місяцем, в якому відбулася державна реєстрація.

Зареєстровані суб'єкти підприємницької діяльності (новостворені), які подали заявку на спрощену систему та єдину ставку податку для третьої групи, яка не включає ПДВ (тобто 5%) протягом 10 днів з дати державної реєстрації, вважаються платниками єдиного податку з дня їх державної реєстрації.

Господарський суб'єкт, утворений в результаті реорганізації (крім перетворення) будь-якого платника податку з непогашеними податковими зобов'язаннями або податковим боргом, що виникли до такої реорганізації, може бути зареєстрований платником єдиного податку (шляхом подання не пізніше 15 календарних днів до початку наступний календарний квартал

заяви) з першого числа місяця, що настає за податковим (звітним) кварталом, у якому було здійснено погашення такого програмного забезпечення або податкового боргу.

Для відмови потрібно також подати заяву не пізніше ніж за 10 календарних днів до початку нового календарного кварталу (року).

Платники єдиного податку можуть самостійно відмовитися від спрощеної системи оподаткування у зв'язку з переходом на сплату інших податків і зборів, з першого числа місяця, наступного за податковим (звітним) кварталом, у якому подано заяву щодо відмови у зв'язку з переходом на сплату інших податків і зборів.

Спрощена система оподаткування, обліку та звітності дійсно сприяє розвитку малого бізнесу, однак, як показує практика її застосування, її слід удосконалювати. Розширення груп платників єдиного податку зацікавлює підприємців до переходу на цю систему оподаткування, хоча вона пов'язана з певними незручностями, зокрема, необхідністю вести постійний контроль за обсягом доходів і чисельністю працюючих.

Спрощена система ведення обліку доходів платниками єдиного податку – фізичними особами та звільнення їх від необхідності складати і подавати фінансову звітність значно полегшує їхню діяльність. Як показують дослідження, немає об'єктивної потреби ведення платниками єдиного податку, як фізичними, так і юридичними особами, обліку витрат діяльності за нормами ПКУ.

Спрощена система обліку і фінансової звітності має право на існування, але її можуть застосовувати платники податку з незначною кількістю господарських операцій та за умови, що облік ведуть власники – не спеціалісти з бухгалтерського обліку.

У бухгалтерському обліку нарахування податків і зборів (за винятком тих, що включають до собівартості товарів) відносять до адміністративних витрат [17, п. 18].

Якщо підприємство застосовує:

— спрощений план рахунків, то нарахування єдиного податку обліковують за Дт 96 «Інші витрати» і Кт 64 «Розрахунки за податками і платежами»;

— загальний план рахунків, то нарахування єдиний податок обліковують за Дт 92 «Адміністративні витрати» і Кт 641 «Розрахунки за податками».

Вибір між спрощеним або загальним планом рахунків підприємство робить самостійно.

Важливо також ураховувати те, що податковим звітним періодом для платників єдиного податку групи 3 є квартал. Отже, нараховувати податок слід останнім днем кожного кварталу, а не датою його сплати.

Типові проводки з нарахування та сплати єдиного податку згідно зі спрощеним і загальним планом рахунків наведені в табл. 4.1.:

Таблиця 4.1

Типові проводки з нарахування та сплати єдиного податку

№ з/п	Зміст бухгалтерських операцій	Бухгалтерський облік за планом рахунків			
		спрощеним		загальним	
		Дт	Кт	Дт	Кт
1	Нараховано єдиний податок	96	64/ЄП	92	641/ЄП
2	Перераховано єдиний податок	64/ЄП	31	641/ЄП	311
3	Відображено фінансовий результат	79	96	791	92

Національні стандарти для платників єдиного податку передбачають такі види форм звіту про фінансові результати:

— спрощену — це ф. № 2-мс (додаток 2 до П(С)БО 25 «Фінансовий звіт суб'єкта малого підприємництва»).

— повну — це ф. № 2 «Звіт про фінансові результати» (додаток до НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»).

Проте на практиці органи статистики часто хочуть бачити від платників єдиного податку ф. № 2-м (додаток 1 до П(С)БО 25).

Залишки неплаченого єдиного податку так як і інша заборгованість по податках і зборах відображається в повному чи скороченому балансі [7].

Податковий аудит підприємства, що сплачує єдиний податок, є одним з найпростіших варіантів проведення податкового аудиту. Виключенням є аудит єдиного податку, що сплачують підприємства, віднесені до третьої та четвертої груп. Під час здійснення аудиту за таких умов потрібно врахувати безліч нюансів і деталей. Наприклад, у разі перевірки платника податку третьої групи – юридичної особи:

- ✓ слід упевнитись, що підприємство веде спрощений бухгалтерський облік;

- ✓ варто переконатись у тому, що упродовж періоду, коли підприємство перебувало на єдиному податку, учасниками підприємства не були юридичні особи, які не є платниками єдиного податку, і їхня частка дорівнює або перевищує 25% (пп. 291.5.5 ПКУ);

- ✓ потрібно перевірити всі (практично провести не аудит, а ревізію) банківські виписки, договори, акти наданих послуг (виконаних робіт), видаткові накладні, щоб переконатись у відсутності фактів отримання СПД доходів, які не відповідають КВЕД, зазначеним у Реєстрі платників єдиного податку;

- ✓ у разі виявлення таких доходів перевірити факт їх відображення у Книзі обліку доходів у відповідних графах, а також впевнитись, що податок за подвійною ставкою був нарахований, задекларований і сплачений;

- ✓ не слід також забувати, що платники єдиного податку, які порушили умови перебування на спрощеній системі, повинні перейти з першого числа місяця, наступного за податковим (звітним) періодом, у якому здійснено порушення, на загальну систему оподаткування (пп. 29.2.3 ПКУ).

Щодо порядку проведення податкового аудиту підприємства, яке перебуває на четвертій групі єдиного податку, то такий вид перевірки

потребує спеціальних знань та уважності під час розрахунку частки сільськогосподарського товаровиробництва.

5. Облік і аудит туристичного збору

Туристичний збір - це місцевий податок, кошти від якого зараховуються до місцевого бюджету. Місцеві ради самостійно приймають рішення про необхідність справляння цього збору в громаді.

Платниками туристичного збору є громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають на території, де встановлений туристичний збір та отримують послуги із тимчасового проживання.

Базою справляння збору буде вартість усього періоду проживання мінус ПДВ. Ставка збору встановлена до 0,5 відсотка - для внутрішнього туризму та до 5 відсотків - для в'їзного туризму від розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року, для однієї особи за одну добу тимчасового розміщення.

Обов'язок нарахування і сплати податку покладено на податкового агента. Згідно з рішенням сільської, селищної та міської ради справляння туристичного збору може здійснюватися такими податковими агентами:

- адміністраціями готелів, кемпінгів, мотелів, гуртожитків для приїжджих та іншими закладами готельного типу, санаторно-курортними закладами;

- квартирно-посередницькими організаціями, які направляють неорганізованих осіб на поселення у будинки (квартири), що належать фізичним особам на праві власності або на праві користування за договором найму;

- юридичними особами або фізичними особами - підприємцями, які уповноважуються сільською, селищною або міською радою справляти збір на умовах договору, укладеного з відповідною радою.

Збір сплачується під час надання послуг, пов'язаних з тимчасовим проживанням. Сума такого збору повинна зазначатися окремим рядком у рахунку до проживання. Також податкові агенти повинні щоквартально подавати до контролюючого органу за своїм місцем реєстрації декларацію по туристичному збору [17].

Особи, які перебувають у відрядження, не повинні сплачувати туристичний збір.

У разі дострокового залишення особою, яка сплатила туристичний збір, території даної адміністративно-територіальної одиниці, сума надмірно сплаченого збору підлягає поверненню такій особі.

Податковим періодом для сплати та звітування щодо туристичного збору є квартал. Податкові агенти сплачують туристичний збір за своїм місцезнаходженням двома способами:

- авансом до 30 числа (включно) кожного місяця (у лютому до 28);
- протягом 10 календарних днів за результатами подання податкової декларації за відповідний квартал.

Податкову декларацію туристичного збору, форма якої затверджена наказом Державної податкової адміністрації України від 21.12.2012 р. № 1402, потрібно подати до податкової адміністрації протягом 40 календарних днів, наступних за останнім календарним днем звітного податкового кварталу (п.п.49.18.2 ПКУ).

Сплатити збір потрібно протягом 10 календарних днів після граничного строку подання декларації за звітний податковий квартал. Подавати

податкову декларацію туристичного збору податковий агент зобов'язаний незалежно від наявності податкового зобов'язання у звітному кварталі.

Платниками збору не можуть бути особи, які:

а) постійно проживають, у тому числі на умовах договорів найму, у селі, селищі або місті, радами яких встановлено такий збір;

б) особи визначені, які прибули у відрядження або тимчасово розміщуються у місцях проживання (ночівлі);

в) особи з інвалідністю, діти з інвалідністю та особи, що супроводжують осіб з інвалідністю I групи або дітей з інвалідністю (не більше одного супроводжувачого);

г) ветерани війни;

г) учасники ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС;

д) особи, які прибули за путівками на лікування, оздоровлення, реабілітацію до лікувально-профілактичних, фізкультурно-оздоровчих та санаторно-курортних закладів, що мають ліцензію на медичну практику та акредитацію центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;

е) діти віком до 18 років;

є) дитячі лікувально-профілактичні, фізкультурно-оздоровчі та санаторно-курортні заклади;

ж) члени сім'ї фізичної особи першого та/або другого ступеня споріднення, які тимчасово розміщуються такою фізичною особою у місцях проживання (ночівлі), що належать їй на праві власності або на праві користування за договором найму;

з) взяті на облік як внутрішньо переміщені особи відповідно до Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб", які тимчасово розміщуються у місцях проживання (ночівлі), а інформація про адресу таких місць зазначена в довідці про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи як адреса фактичного місця їх проживання/перебування.

Порядок використання і заповнення форм документів при проведенні розрахунків з громадянами, які проживають у готелі і користуються готельними послугами, та ведення первинного обліку у готелі визначає Інструкція про порядок ведення документообігу при наданні готельних послуг.

Основні форми документів первинного обліку в готелі:

- *Форма №7-г «Журнал реєстрації заявок на бронювання номерів»*. На підставі телеграм, телефонних дзвінків, листів, що надійшли у готель, на бронювання номерів адміністратором заповнюється журнал реєстрації заявок на бронювання номерів (ф. №7-г). Відповідно до п. 4.1 Правил №19 номер (місце) в готелі надається споживачу при пред'явленні паспорта або іншого документа, який засвідчує особу та заповненні анкети встановленого центральним органом виконавчої влади з питань туризму зразка.
- *Форма №1-г «Анкета проживаючого»*. Анкета проживаючого заповнюється громадянином України у одному примірнику на підставі паспорта або іншого документа, що засвідчує особу. Потім передається адміністратору для реєстрації, після чого документ повертається власнику, а анкету заносять до картотеки. Анкети зберігаються в службі прийому та розміщення готелю в період проживання громадянина у цьому готелі та протягом одного місяця з моменту його вибуття з готелю. Після цього анкети передаються до архіву та зберігаються протягом одного року, а потім знищуються за актом. Анкети мають бути систематизовані в алфавітному порядку.
- *Форма №2-г «Реєстраційна картка»*. Реєстраційна картка заповнюється іноземцем або особою без громадянства, яка прибула у готель, на підставі паспорта або документа, що засвідчує особу, та передається адміністратору разом з цим документом для реєстрації. Реєстраційна картка відображає відомості двома мовами: українською та англійською.

Реєстраційні картки зберігаються протягом двох років, після чого знищуються за актом.

- На підставі реєстраційних карток паспортів та віз адміністратором заповнюється *журнал обліку іноземців, які проживають у готелі* (ф. № 6-г). Журнал ведеться в одному примірнику за формою, затвердженою МВС України. По закінченні журнал передається на зберігання до архіву готелю.
- Для обліку всіх осіб, що проживають у готелі застосовується *журнал обліку громадян, які проживають у готелі* (ф. №5-г), який ведеться в одному примірнику адміністратором на підставі анкет (ф. №1-г) та реєстраційних карток (ф. №2-г).
- *Форма №3-г «Візитна картка»*. Візитна картка надає право громадянину, який проживає у готелі, на отримання ключів від номера та обслуговування службами готелю. В картці відмічаються обов'язкові відомості, прізвище проживаючого, номер кімнати та термін проживання. Візитна картка заповнюється адміністратором на підставі анкети (ф. №1-г) чи реєстраційної картки (ф. №2-г) двома мовами: українською та англійською.
- *Форма №4-г «Рахунок»*. Рахунок застосовується при оформленні розрахунків з громадянами за основні та додаткові послуги, отримані у готелі. Форма використовується при будь-якій формі обробки документа (електронній, ручній) та при будь-якому виді розрахунку (готівковому, безготівковому). Рахунок виписується у двох примірниках. Перший примірник видається проживаючому, другий здається до бухгалтерії. При цьому графа «Послуга» містить перелік основних та додаткових послуг готелю, наданих проживаючому за звітний період, та податків на ці послуги. Сума до сплати розраховується щодобово згідно з переліком фактично отриманих послуг разом із сумами ПДВ та туристичного збору, та всього до сплати. У рахунку сума до сплати з ПДВ вписується в гривнях.

- За даними рахунків (ф. №4-г) використаних за звітний період касиром (портсьє, виконуючим розрахунки) складається *касовий звіт* (ф. №8-г) в одному примірнику. Графа «Вид платежу» касового звіту містить перелік послуг готелю, наданих проживаючим за звітний період. Форма щоденно здається до бухгалтерії разом з другими примірниками рахунків (ф. №4-г), контрольною касовою стрічкою РРО та контрольною стрічкою терміналу кредитних карток (в разі використання механізованого розрахунку).

Для оперативного обліку також використовуються:

- *відомість обліку руху номерів у готелі* (№9-г), яка заповнюється черговим адміністратором щоденно станом на 9.00 годин для оперативного обліку звільнення і заселення номерів та проведення ремонтних робіт у номерах;
- журнал обліку проживаючих на поверсі (ф. №10-г), який щоденно заповнюється черговим по поверху. Журнал містить відомості, необхідні покоївкам для проведення поточних робіт з прибирання номерів.

У бухгалтерському обліку операції договором на готельне обслуговування, відображаються таким чином [8]:

1. Розрахована плата за готельне обслуговування двох дорослих осіб
Дт 361 Кт 703
2. Відображено нарахування туристичного збору за внутрішнім туризмом
Дт 703 Кт 641
3. Отримана плата за проживання за рахунком
Дт 301 Кт 361
4. Сплачено туристичний збір до бюджету
Дт 641 Кт 311

Законом України «Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність» визначено можливість проведення добровільного аудиту готелів та інших суб'єктів розміщення туристів.

Проведення аудиторської перевірки нарахування та сплати туристичного збору в місцях розміщення туристів (готелях та інших суб'єктах розміщення) передбачає:

- дослідження взяття на облік готелів та інших суб'єктах розміщення туристів у податковому органі як платників туристичного збору;
- виявлення ставки туристичного збору на окремій адміністративній території;
- вивчення обсягу реалізації туристичних (готельних) послуг з розміщення туристів за базовий звітний податковий період;
- порівняння фактичних даних бухгалтерського обліку та даних податкової декларації з туристичного збору;
- оцінка повноти та своєчасності сплати туристичного збору до місцевого бюджету; оцінка правильності та своєчасності звітування з туристичного збору;
- виявлення ризиків порушення готелями та іншими суб'єктами розміщення туристів норм чинного податкового законодавства в частині обліку та звітності з туристичного збору.

Слід зазначити, що сумлінне виконання платниками туристичного збору їх прав та обов'язків в сфері ведення податкового обліку, складання і подання податкової звітності, а також сплати туристичного збору, сприяє поступальному розвитку місцевої туристичної інфраструктури та зростанню туристичного іміджу окремих територій та об'єктів.

ВИСНОВКИ

Для надання державі суспільних послуг для населення їй необхідна стабільна фінансова база. Такою фінансовою базою і є податкова система країни.

Економічну сутність податків розглядають як важливий елемент фінансової системи держави, що забезпечує створення, розподіл та споживання ВВП.

Місцеві бюджети є основним каналом доведення до населення кінцевих результатів суспільного виробництва. Саме з місцевих бюджетів фінансується розвиток галузей виробничої сфери, в першу чергу місцевої промисловості і комунального господарства та суспільний добробут громади.

Дослідивши процес формування місцевих бюджетів, можна побачити, що на сьогоднішній день місцеві органи влади не володіють в повній мірі фінансовими ресурсами для організації управління економікою соціальною сферою життя.

Вирішення проблем стосовно формування і виконання місцевих бюджетів, в значній мірі розширило б економічну самостійність регіонів.

Місцева влада часто повинна вибирати на які цілі будуть направлені її видатки та значно обмежувати себе у виконанні цих цілей. Через це

фінансування і формування бюджету місцевої влади є однією з найважливіших сфер державних фінансів, і тому потребує свого подальшого дослідження та пошуку нових підходів до реформування.

Облік і аудит розрахунків з бюджетом займають важливе місце в системі облікової інформації. Так як, у наш час, законодавство дуже часто змінюється, а це вимагає додаткових розрахункових операцій для визначення бази оподаткування і податкових зобов'язань.

В умовах існування різних форм власності пріоритетне значення має внутрішньогосподарський контроль розрахунків з бюджетом. Він включає контроль за повнотою, достовірністю та своєчасністю розрахунків. Складовою частиною цього контролю повинно бути запобігання порушенню правил ведення бухгалтерського обліку і фінансової звітності, недопущення ухилень від повних та своєчасних розрахунків із бюджетами усіх рівнів з податків і зборів (обов'язкових платежів).

Об'єктами аналізу розрахунків з бюджетом є валовий дохід, валові витрати, прибуток. Тому при аналізі факторів, які впливають на величину одержуваного прибутку і платежів до бюджету, може використовуватись метод операційного аналізу, за схемою: „Витрати – обсяг – прибуток”. Він дає змогу відслідкувати залежність фінансових результатів від витрат і обсягів виробництва.

Обґрунтовано та визначено напрямки удосконалення аналізу фінансової і податкової звітностей в Україні на сучасному етапі: перегляд об'єктів аналізу; розробка нових, пріоритетних напрямків аналізу; удосконалення системи показників аналізу фінансової і податкової звітностей, шляхом застосування певної кількості коефіцієнтів та використання загальноприйнятих в міжнародній практиці назв і умовних позначень показників.

Удосконалення внутрішньогосподарського аудиту розрахунків з бюджетом повинно здійснюватися з використанням нової класифікації

аудиторських дій, що дозволяє певним чином доповнити теоретичні засади аудиту і підвищити його ефективність.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Атаманчук О. В. Регулююча функція податків та регуляторний потенціал податкової системи. *Економіка та держава*. 2014. № 10. С. 26-29.
2. Атамас П.Й. Управлінський облік: [навчальний посібник]. К.: Центр навчальної літератури, 2006. 440 с.
3. Гнатів О. Облікова політика щодо розрахунків підприємств і формування її елементів. *Економічні науки: Серія «Облік, фінанси, кредит»*. 2009. № 5. С. 48-56.
4. Добровський В.М. Звітність підприємств: навчально-методичний посібник. К.: КНЕУ, 2011. 195с.
5. Кобилянська О. І. Бухгалтерський і податковий облік фінансових кредитів. Вісник університету банківської справи НБУ. Вип. № 2 (17). 2013. С. 246-251.
6. Івахненко С. В. Інформаційні технології аудиту та внутрішньогосподарського контролю в контексті світової інтеграції: [моногр.]. Житомир : ПП "Рута", 2010. 432 с.

7. Крупка Я.Д., Назарова І.Я. Балансове узагальнення та звітність підприємств у період реорганізаційних перетворень. Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. 2016. №1. С. 108-114.
8. Крупка Я.Д., Задорожний З.-М.В., Гудзь Н.В. та ін. Бухгалтерський облік: підручник. Тернопіль: ТНЕУ, 2018. 460 с.
9. Крупка Я.Д., Назарова І.Я. Облік міжнародних операцій: навч. посібник. Тернопіль: «Крок», 2016. 216 с.
10. Крупка Я.Д. Про нормативно-правове регулювання обліку інвестиційної діяльності підприємств / Я.Д. Крупка // Бухгалтерський облік і аудит. – 2009. – № 3. – С. 22–29.
11. Лопушинський І. Місцеві податки і збори: стан та перспективи зростання. URL: http://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:R3IAe3-ySDUJ:www.nbu.gov.ua/portal/Chem_Biol/Tavnv/2009_63_2/63_2_25.pdf+site:www.nbu.gov.ua.
12. Лучко Н.Р. Бухгалтерський облік в управлінні бізнесом: зарубіжний досвід. К.: Облікінформ. 1997. 144с.
13. Меліхова Т.О., Салига С.Я. Оцінка якості та ефективності аудиту податків. *Інвестиції: практика та досвід*. 2010. № 1.– С. 34-38.
14. Місцеві фінанси: [підручник] / за ред. О. Кириленко. К. : Знання, 2007. 677 с.
15. Назарова І.Я., Муравський В.В. Інформаційні системи та автоматизоване робоче місце бухгалтера: навчальний посібник. Тернопіль: «Крок», 2016. 301 с.
16. Панасюк В.М., Мельничук І.В., Мужевич Н.В. Бухгалтерський облік: навч. посібник. Тернопіль: ТНЕУ, 2020. 330 с.
17. Податковий кодекс України від 02 грудня 2010 р. №2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua>13.
18. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати» від 31.12.99 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00#Text>.

19. Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність: Закон України від 21.12.2017 № 2258-VIII, зі змінами і доповненнями. URL: <http://rada.gov.ua>.
20. Про Державний бюджет України на 2020 рік: Закон України від 14.11.2019 р. № 294-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/294-20#Text_
21. Про затвердження Методики визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів та внесення змін у додатки 1 і 2 до Порядку визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів, мотоциклів, мопедів» Постанова КМУ від 18 лютого 2016 р. № 66 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/66-2016-%D0%BF#Text_
22. Про основи соціального захисту інвалідів в Україні: Закон України від 21.03.1991 № 875-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/875-12#Text>.
23. Про оцінку земель: Закон України від 11.12.2003 № 1378-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1378-15#Text>.
24. Соколовська-Гонтаренко І.Є. Сутність податкового рахівництва і його роль у забезпеченні ефективності оподаткування. *Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право)*. 2010. № 2(49) С. 101-107.
25. Тараненко В., Шевченко Н. Оцінка фіскальної ефективності місцевого самоврядування. *Ефективна економіка*. 2013. № 1.
26. Ткаченко Н.М. Бухгалтерський фінансовий облік на підприємствах України. [Підручник для студ. екон. спец. вищ. навч. закл.]. [6-те вид.]. Київ: А.С.К., 2010. 784 с.

AntiPlagiarism.NET

Файл Правка Вид Операции Дополнительно Справка [Etxt.ru - биржа контента](#)

Стандартная Экспресс Глубокая На реерайт Пакетная проверка Проверка сайта SEO проверка Проверка картинок

Проверить уникальность

Редактор Адрес: Страница

Текст(60383):

МІЖДИСЦИПЛІНАРНА
КУРСОВА РОБОТА
на тему:
«Облік і аудит розрахунків з місцевих податків та платежів»

Журнал: Автопрокрутка

[21:05:12] Ува! Найдено 3% совпадений по адресу: <http://consultant.parus.ua/?doc=0020228475>

[21:05:14] Ува! Найдено 2% совпадений по адресу: https://consulting.dikt.ua/accounthome/roben_12024

[21:05:24] Ува! Найдено 1% совпадений по адресу: <http://www.vuznik.com.ua/na-publi-46-5321>

[21:05:37] Ува! Найдено 1% совпадений по адресу: https://peta.dikt.ua/accounthome/roben_58305

[21:06:56] Тип проверки: Стандартная (Размер выборки = 7, Повторяшки = Go, Bl, Yab)

[21:06:56] Настройки: Число слов в шпигле = 7

[21:06:56] **ВНИМАНИЕ! Уникальность может быть определена некорректно! (Обнаружено ошибок: 33%)**

[21:06:56] Уникальность текста 67%

Готово

Крулка Ярослав ... Word Ирина Назарова /... Dys_Nazarov Кличко AntiPlagiarism.NET EN 21:07